

متن پرسش

با عرض سلام: قسمتی از جوان و انتخاب بزرگ: «وقتی انتخاب بزرگ انسان قیامتی باشد آن انتخاب برای انسان یک نوع شادی و شمع درونی به همراه می آورد، زیرا هدفی را دنبال می کند که همواره قابل دسترسی است و حادثه های دنیایی نمی توانند آن را از او بگیرند تا ناراحت شود و به همین جهت تأکید می کنیم با انتخاب زندگی ابدی، به عنوان اساسی ترین هدف، دیگر فرورفتگی و خرد شدن در خود - که برای اهل دنیا هست- برای انسان پیش نمی آید و گرفتار یأس و افسردگی نمی گردد. در شرایطی که انتخاب اصلی انسان حیات ابدی اوست، یأس معنی ندارد. یأس با کفر به خدا و رحمت الهی پیش می آید و مربوط به کافران است. قرآن کریم می فرماید: «إِنَّهُ لَا يَيْئَسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ» یعنی مأیوس و سرخورده از رحمت خدا نیستند، مگر کافران. چون آن ها جهت زندگی و هدف خود را غلط انتخاب کرده اند، دنیایی را مقصد گرفته اند که همواره در حال گذران و ناپایداری است. دین اسلام به لطف خدا دین بسیار خوبی است زیرا انتخابی را در مقابل انسان قرار می دهد که آن انتخاب مانع می شود تا ما در غم های امور دنیا بیوسیم و فرسوده شویم. از خود بپرسید آیا می توان غیر از اسلام را دوست داشت؟! این گزاره که انتخاب هدف قیامتی باعث میشه که برای انسان احساس یاس آشتگی و حتی احساس پوچی پیش نیاید برای من اثبات نشده. مگر نه این است که خود فهم اینکه دنیا پوچ و گذرا و آخرت ماندگار هست احساس درد و پریشانی نمی آورد؟ اصلا نشانه خبر داشتن از پوچی دنیا را درد میدونند. مگر امام علی که هدفشان اخروی بود طبق نهج البلاغه نداریم که می گفتند: «یتملل کتململ سلیم یقول اه من قلة الزاد، و طول الطریق، و بعد السفر، و عظیم المورد.» و دوم اینکه اگر هدف اخروی باشه چه الزامی وجود دارد که به این هدف می رسیم؟ همین خودش باعث پریشانی می شود و احساس پوچی هم می آورد چرا که اگر نرسیم مانند اهداف دنیوی نیست که گذرا باشند بلکه یک عدم موفقیت هست که به حقیقت انسان مربوط هست. موفق نشدن حقیقی است. لطفا راهنمایی بفرمایید که چگونه احساس شمع درونی ناشی از انتخاب هدف قیامتی را درک کنیم با این تفاسیر. صمیمانه متشکرم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به اصل قضیه که فکر کنیم می یابیم که در هر حال، دنیا‌گرایی با بحران همراه است و آخرت‌گرایی با آرامش. و این که انسان در آخرت‌گرایی با خودش درگیر می شود تا خود را شایسته‌ی حضور در آن عالم بکند، نوعی تلاش مفید و نتیجه‌بخش است، برعکس تلاش دنیا‌گرایی که

همواره با احساس نگرانی همراه است. موفق باشید